

ELS PLURALS ESCARITS EN POSICIÓ D'OBJECTE: UN ESTUDI COMPARATIU DEL CATALÀ I EL RUS*

*BARE PLURAL NOMINALS IN THE OBJECT POSITION:
A COMPARATIVE STUDY OF CATALAN AND RUSSIAN*

DARIA SERES

Centre de Lingüística Teòrica
Universitat Autònoma de Barcelona
Edifici B, Campus UAB, 08193 Bellaterra
+34 632 74 19 36
daria.seres@uab.cat
ORCID ID: 0000-0002-9044-8516

Resum

L'objectiu d'aquest article és analitzar la distribució i les possibles interpretacions dels nominals plurals escarits en posició de l'objecte en català, com a llengua amb un sistema d'articles. Aquestes interpretacions es compararan amb les del rus, com a llengua sense articles, per tal de contribuir a la visió interlingüística d'aquest fenomen. Proposo que en català la restricció de l'aparició dels nominals plurals escarits com a arguments interns pot dependre del grau d'agentivitat que expressa el verb. Suggerixo que la interpretació dels nominals escarits està relacionada amb el tipus de l'oració en què apareixen: no-caracteritzant (episòdica o habitual) o caracteritzant. En el primer cas, els nominals plurals escarits tenen una lectura existencial, mentre que en el segon cas són no-referencials, similars als nominals pseudoincorporats. Pel que fa al rus, la distribució dels nominals escarits no està restringida. Les interpretacions són les mateixes que en català i depenen dels mateixos factors, però els nominals plurals escarits també poden tenir una lectura definida i genèrica, que depèn del context discursiu i del tipus de verb que selecciona aquests nominals com a objectes.

Paraules clau

Nominals plurals escarits, referència, semàntica dels sintagmes nominals

Abstract

The goal of this article is to analyse the distribution and possible interpretations that plural bare nominals may have in object position in Catalan as a

* Agraïxo el suport financer dels següents ajuts: MINECO, ref. FFI2017-82547-P; la Generalitat de Catalunya, ref. 2017SGR634; el premi ICREA acadèmica atorgat a M.T. Espinal.

language with articles. I then compare them with the distribution and possible interpretations of bare nominals in Russian, as a language without articles, thus contributing to a better cross-linguistic understanding of this phenomenon. I suggest that in Catalan, the restrictions on bare plural nominals appearing in the internal argument position may depend on the degree of agentivity of the verb. I propose that the interpretation of bare nominals is related to the type of sentence in which they appear: non-characterising (episodic or habitual) or characterising. In the former, bare plural nominals have an existential interpretation, while in the latter they are non-referential, similar to pseudo-incorporated nominals. In Russian, in turn, the distribution of bare nominals is not restricted. Furthermore, their interpretations are the same as in Catalan, and they depend on the same factors, although bare nominals in Russian may also have a definite and a generic interpretation, which depends on the discursive context and the type of verbs that select them as objects.

Key Words

Bare plural nominals, reference, noun phrase semantics

1. INTRODUCCIÓ

L'estudi de la diversitat tipològica de les llengües del món i la comparació interlingüística ens ajuda a entendre el funcionament del llenguatge com a facultat humana i a trobar els universals que pertanyen a totes les llengües. L'objectiu principal d'aquest treball és fer una comparació de les interpretacions que poden tenir els nominals escrits en català, una llengua romànica amb articles, i el rus, una llengua eslava sense articles. S'ha de tenir en compte que la meitat de les llengües del món no tenen articles com a categoria funcional (LONGO-BARDI 2001, DRYER 2013a, 2013b, entre d'altres), però les interpretacions dels sintagmes nominals (SN) com a definides, indefinides (existencials),¹ genèriques, tenen un caràcter universal. És a dir, totes les llengües tenen eines per expressar aquestes lectures, malgrat no

1. Les descripcions indefinides poden tenir una lectura específica i inespecífica (FODOR & SAG 1982, RIGAU 1988, ENÇ 1991, entre d'altres). Els SNs amb la lectura existencial no són específics. Pel que fa al català, cal tenir en compte que els nominals escrits són d'interpretació inespecífica (BRUCART 2002: 1453-1455).

tenir article. És per això que és interessant comparar llengües tipològicament diferents, com el català i el rus. En aquest treball, em centro en els nominals escarits plurals que es troben en posició d'objecte (o argument intern del verb).²

Els nominals escarits són SNs que apareixen en el discurs i no contenen ni un article ni un determinant. És a dir, el SN només conté un substantiu, almenys de forma manifesta. En català, l'aparició dels nominals escarits es contrasta amb els nominals no-escarits, mentre que en rus és la forma que els sintagmes nominals tenen per defecte.

En general, les llengües romàniques (i el català entre elles) admeten nominals escarits en posició de predicat (1) però no com a arguments (2) (CHIERCHIA 1998, LONGOBARDI 2001, entre d'altres).³ Per aparèixer en posició de subjecte argument extern el nom ha d'anar precedit per un determinant (3). La posició d'objecte argument intern, però, sembla ser menys restrictiva (4) i pot admetre nominals escarits. Tanmateix, hi ha casos en què els SNs plurals escarits no poden aparèixer (5).

- (1) *Aquests animals són gossos.*
- (2) **Gossos borden.*
- (3) *Els/Aquests gossos borden.*
- (4) *A la nostra masia criem gossos.*
- (5) *Aquesta gent odia els gossos. / *gossos.*

És important notar també que els nominals escarits en posició d'objecte són molt menys estudiats en comparació amb la posició del subjecte en les llengües amb articles. Es poden destacar els següents treballs sobre les llengües romàniques dedicats a aquest tema: LACA

2. S'hi poden encabir també els noms de massa, que són nominals singulars escarits. Es preveu que tenen un funcionament molt similar als nominals plurals escarits, però aquesta qüestió queda fora de l'abast d'aquest article. Vegeu LINK 1983 per a una anàlisi detallada de les similituds entre els noms de massa i els plurals. Tot i així, cal tenir en compte les diferències en la interpretació dels objectes plurals escarits i noms de massa escarits amb verbs de consum i creació (MACDONALD 2006, 2008a), que esmenta el revisor anònim.

3. Agraïixo al revisor anònim d'aquest article fer-me notar que BRUCART (2002: 1453) indica que els SNs escarits en català tant poden tenir valor argumental com predicatiu segons el context sintàctic.

(1990), DOBROVIE-SORIN & LACA (1996, 2003) sobre el castellà, el francès i l'italià, i ESPINAL (2010), ESPINAL & MCNALLY (2011) sobre el castellà i el català. La manca d'estudis d'aquest fenomen (sobretot, els estudis de llengües tipològicament diferents) ha motivat el meu article, on intento establir les condicions que permeten l'aparició dels plurals escarits en català en posició d'objecte i en què després analitzo les possibles lectures que poden tenir en aquesta llengua, comparant-les amb la semàntica dels objectes plurals escarits en rus.

La hipòtesi que defenso és que en català els plurals escarits en posició d'objecte apareixen com a arguments interns de verbs de diferents tipus, exceptuant el cas dels verbs psicològics. Proposo que les lectures que poden tenir són l'existencial i la no-referencial.⁴ En el segon cas, i des del punt de vista semàntic, no són arguments del verb, sinó els seus modificadors, similars als nominals (pseudo)incorporats. Els objectes plurals escarits no-referencials (o amb una referència feble) es troben en les oracions caracteritzants (angl. *characterizing statements*, segons KRIFKA *et al.* 1995), que expressen alguna característica essencial del subjecte. En els altres casos, o sigui, en les oracions habituals no-caracteritzants, que expressen una generalització sobre un esdeveniment i suggereixen el seu caràcter usual i ordinari, i en les oracions episòdiques, que descriuen un esdeveniment o una situació particular, els objectes escarits tenen una lectura existencial.

A més, proposo que la capacitat dels nominals plurals escarits d'aparèixer en la posició d'objecte depèn del grau de l'agentivitat del verb.⁵ Per aquesta raó els verbs no-agentius, com ara els verbs psicològics (vegeu l'exemple 5), no admeten els nominals plurals escarits.

4. La lectura existencial d'un SN vol dir que «Hi ha (almenys) un X»; en termes lògics aquesta lectura es representa pel quantificador existencial \exists . Per més detalls sobre la lectura existencial vegeu HEIM (1982), DIESING (1992), KRATZER (1998), entre d'altres. Si un nominal és no-referencial, vol dir que no introdueix cap referent al discurs, sinó que denota una propietat. Per més detalls vegeu CARLSON (2003), AGUILAR-GUEVARA *et al.* (2014), entre d'altres.

5. Com ha comentat el revisor anònim, fa falta un estudi més aprofundit per demostrar conclusivament els efectes d'agentivitat del verb sobre la distribució de nominals escarits en posició d'objecte. Aquest estudi es deixa per més endavant. En aquest article només proposo que pot haver-hi una certa relació entre la restricció dels nominals escarits en posició d'objecte i l'agentivitat.

verb que els selecciona, de la lectura de tota l'oració en la qual apareixen i, de vegades, del coneixement del món que tenen els parlants.

Primer, cal mencionar que els nominals singulars escarits en català (i en castellà) apareixen en la posició d'objecte de predicats de tipus *tenir*, incloent-hi l'estructura existencial *haver-hi* (ESPINAL & MCNALLY 2011: 89, ex. 3). ESPINAL & MCNALLY (2011) analitzen els nominals singulars escarits com a modificadors del verb (no com a arguments), això és, la seva denotació és de propietat i no d'entitat. La seva proposta teòrica ha inspirat l'anàlisi que presento en aquest article pels nominals plurals escarits en català.

- (7) a. Necessito *cangur*.
- b. Porta *barret*.
- c. Té *apartament*.
- d. Aquesta tarda hi ha *reunió*.

Comparat amb els nominals singulars escarits, la distribució dels plurals escarits és més àmplia. Sembla que poden aparèixer amb qualsevol tipus de verb que denoti una activitat habitual (8).

- (8) a. La Maria fuma *cigarros*.
- b. El meu gos menja *ossos*.
- c. Aquest noi arregla *bicicletes*.

Els verbs que no expressen cap activitat, sinó que denoten una relació psicològica entre dos arguments, no admeten nominals escarits. Aquests verbs són els verbs psicològics de subjecte experimentador (angl. *psychological subject-experiencer verbs*) (9) (LACA 1990; SERES & ESPINAL 2018, 2019).

- (9) a. *La Maria odia *cigarros*.
- b. La Maria odia *els cigarros*.

Les preguntes rellevants sobre els casos exemplificats a (8) i (9) són les següents: Quines són les lectures que tenen els nominals plurals escarits en la posició d'objectes dels verbs no-psicològics? Per què els verbs psicològics no admeten nominals escarits? A continuació em centro en aquestes preguntes.

2.2. Les oracions caracteritzants vs. no-caracteritzants

Primer de tot, és important destacar que les lectures que poden tenir els nominals escarits en els exemples de (8) depenen de com s'interpreta tota l'oració.

Una oració pot interpretar-se com a caracteritzant del subjecte, és a dir, que expressa una propietat essencial, no accidental, del subjecte i no informa de cap esdeveniment (DAHL 1975, KRIFKA *et al.* 1995, GELMAN 2003): per exemple, *La Maria és fumadora*. Aquest tipus d'oracions són diferents de les oracions episòdiques que fan referència als esdeveniments o situacions particulars, com, per exemple, *La Maria ha fumat un cigarro*.

Com que les oracions caracteritzants expressen regularitats i veritats generals, són atèliques i, en general, no admeten delimitació temporal o aspectual, per això el verb normalment està en la forma del present d'indicatiu. Si el subjecte té una lectura genèrica (o sigui, fa referència a una classe) i el verb està en passat, s'infereix que les representants de la classe denotada pel subjecte ja no existeixen (10). En rus, on l'aspecte verbal és un tret lexicalitzat, només les oracions amb els verbs imperfectius s'interpreten com a caracteritzants (11a). L'aspecte perfectiu del verb fa interpretar tota l'oració com a episòdica (11b).

(10) Els dinosaures menjaven falgueres gegants.

(11) a. *Dinozavry eli gigantskie paporotniki.*
 dinosaures menjar.PASSAT.IMPF gegants falgueres.ACC
 'Els dinosaures menjaven falgueres gegants.'

b. *Dinozavry s'eli gigantskie paporotniki*
 dinosaure menjar.PASSAT.PF gegants falgueres.ACC
 'Els/uns dinosaures van menjar les / unes falgueres gegants.'

També hi ha oracions que s'interpreten com a habituals. Aquestes oracions generalitzen sobre un esdeveniment, suggerint que l'acció, expressada pel predicat, passa *sovint*, *normalment*, *generalment*. Les oracions habituals tant poden ser caracteritzants com no-caracteritzants (KRIFKA *et al.* 1995). Si són caracteritzants, faciliten informació

sobre la naturalesa de l'entitat en posició de subjecte, o sigui, introdueixen una propietat que caracteritza el subjecte. ESPINAL & MCNALLY (2011: 101) expliquen que aquesta propietat no ha de ser prototípica, estereotípica o institucionalitzada, tampoc ha de ser una propietat estable, però es considera rellevant en el context per distingir si l'entitat individual té la propietat en qüestió o no. D'aquesta manera es pot dir que la distinció entre la lectura caracteritzant o no caracteritzant depèn del context. Per això l'oració habitual de (12a) pot interpretar-se com a caracteritzant a (12b) o com a no-caracteritzant a (12c).

- (12) a. La Maria fuma cigarros.
 b. La Maria és fumadora.
 c. La Maria fuma cigarros, però no és fumadora.
 = 'La Maria fuma uns cigarros de tant en tant.'
 = 'La Maria ara està fumant cigarros, però normalment no ho fa.'

Si l'oració té la lectura no-caracteritzant (12c), l'objecte tindrà una lectura existencial. La lectura existencial (o indefinida) vol dir que el nom denota un nombre d'entitats individuals no especificades, l'existència de les quals s'afirma en l'oració. Però en el cas de la lectura caracteritzant l'existència de les entitats individuals a les quals fa referència l'objecte no està necessàriament afirmada. En conseqüència, l'oració a (12a) pot tenir una lectura disposicional 'La Maria fumarà un cigarro, si se li ofereix'. En aquest cas, no cal que el referent del SN existeixi perquè puguem assignar un valor de veritat a l'oració.

Ara bé, la lectura disposicional de les oracions caracteritzants és diferent de l'habitual (MENÉNDEZ-BENITO 2012). Les oracions amb aquesta interpretació no expressen el que fa el subjecte normalment, sinó el que pot fer en algunes circumstàncies. Per això l'oració de (12a) pot significar 'La Maria fumaria un cigarro en unes determinades circumstàncies'. Aquest tipus d'oració es pot explicar en termes de la modalitat alètica, amb la qual s'expressa una (im)possibilitat o una necessitat lògica (MAIER 2017).

Trobem les mateixes lectures, com les que acabem de descriure més amunt pel català, en rus: a (13) l'oració pot interpretar-se com a caracteritzant, habitual no-caracteritzant o episdica.

- (13) Maria kurit sigary.
Maria.NOM fuma.PRES.IMPF cigarros.ACC
'La Maria fuma cigarros.'
- (14) Maria vykurit sigary.
Maria.NOM fumarà.PRES.PF cigarros.ACC
'La Maria fumarà els cigarros.'

Tanmateix, tal com s'ha dit abans, la interpretació caracteritzant no-més sorgeix en absència de qualsevol tipus de localització o delimitació del domini de la referència en l'oració o el context discursiu. Per exemple, el canvi d'aspecte verbal de l'imperfectiu al perfectiu canvia la interpretació de l'objecte, i llavors la lectura definida esdevé la preferida de l'objecte plural escarit a (14) (SERES *et al.* 2019).

2.3. *La relació entre les interpretacions del subjecte i de l'objecte de la mateixa oració*

Un altre factor que s'ha de tenir en compte parlant de la interpretació del SN en posició d'objecte és la interpretació del SN en posició de subjecte de la mateixa oració. Fora de context, les oracions amb un nominal plural escarit en posició d'objecte poden ser ambigües entre la lectura caracteritzant o no-caracteritzant, si el subjecte denota una entitat individual, com s'ha exemplificat a (12) o (13). Però si el subjecte fa referència a una classe, o sigui, té una lectura genèrica, com els subjectes de (15) i (16), només és possible una lectura caracteritzant de l'oració.

- (15) El llobarro menja mol·luscs i crustacis.⁷
(16) Els llobarros mengen mol·luscs i crustacis.

Així mateix, proposo que hi ha una correlació entre la interpretació del subjecte i la interpretació de l'objecte en aquest tipus d'oracions.

7. Agraïxo aquest exemple a M. T. Espinal.

En concret, si el subjecte fa referència —directa o indirecta— a una classe,⁸ la interpretació de l'objecte escrit no pot ser existencial.

Una classe s'entén com a entitat abstracta que no existeix en el temps i l'espai, sinó en la ment del parlant. Segons MUELLER-REICHAU (2011: 35), les classes com a entitats d'ontologia semàntica formen el *catàleg mental* dels conceptes, que es desenvolupa durant la gènesi cognitiva dels humans que es confronten amb els objectes del món real. Aquest *catàleg mental* serveix per categoritzar i individualitzar els objectes de la realitat. Des d'aquest punt de vista és lògic de suposar que l'objecte sintàctic d'una oració, el subjecte de la qual denota una classe, no pot denotar una entitat no-abstracta, perquè els dos arguments s'involucren en una relació expressada pel predicat. Dit d'una altra manera, no és possible que *el llobarro* com a entitat abstracta mengi *molluscs* que existeixen en el món real. L'existència en el món real vol dir la possibilitat de localitzar una entitat en el temps i l'espai. En el cas de (16) l'ancoratge espaciotemporal a través d'adjunts locatius o temporals o l'aspecte verbal (progressiu o perfectiu) és impossible. La lectura del subjecte en (17)-(19) no pot ser genèrica, sinó només definida. L'objecte al seu torn s'interpreta com a existencial, i tota l'oració perd la lectura caracteritzant i s'interpreta com a episòdica.

- (17) Els llobarros mengen molluscs i crustacis en aquesta part del mar.
- (18) Els llobarros estan menjant molluscs i crustacis.
- (19) Els llobarros han menjat molluscs i crustacis.

8. Segons la teoria de BORIK & ESPINAL (2015) que adopto en aquest article, la referència directa a una classe es produeix quan un nom (morfològicament singular) anomena una classe sense fer referència als seus membres (o representants), mentre que la referència indirecta es fa a través de la referència a la suma màxima (un conjunt) d'entitats individuals que representen aquesta classe. D'aquesta manera la referència indirecta a una classe es pot entendre com a resultat de la generalització sobre els seus representats. En català, la diferència entre la referència directa i indirecta a una classe s'expressa mitjançant els noms singulars definits i els noms plurals definits amb interpretació genèrica, com està exemplificat a (15) i (16).

Cal notar també que si l'oració admet substantius on posició d'objecte amb un determinant indefinit (o sigui amb la lectura existencial), el subjecte no pot tenir la lectura genèrica, només la definida.

(20) El llobarro menja uns molluscs i crustacis.

En resum, he demostrat que les oracions amb subjecte genèric resisteixen l'ancoratge espaciotemporal i com a conseqüència el seu objecte escarit plural no pot ser interpretat com a existencial. D'altra banda, tampoc es pot interpretar com a definit o genèric perquè en les llengües romàniques, en aquests casos l'article definit és obligatori.⁹

En rus, en principi, no es pot excloure una lectura definida o genèrica dels nominals escarits. Aquestes interpretacions no estan associades amb cap element morfosintàctic obert, com s'ha exemplificat en (6a), repetit aquí en (21).

(21) Sobaki edjat kosti.
gossos.NOM menjen ossos.ACC
'Els/uns gossos mengen els ossos. / uns ossos. / ossos.', 'Els gossos són menjadors d'ossos.'

Com es proposa en SERES & BORIK (2021), la lectura definida dels nominals escarits en rus depèn del context discursiu i apareix en els casos de familiaritat (anaforicitat directa o associativa) o topicalitat. En les oracions caracteritzants, el subjecte (i no l'objecte) és el tòpic, perquè aquest tipus d'oracions faciliten la informació sobre el subjecte

9. De fet, la genericitat i la definitud tenen molt en comú (DAYAL 2004, 2017; SERES 2020). Aquestes dues lectures es caracteritzen per la maximalitat de referència (que es pot entendre com a totalitat i la referència inclusiva, segons LACA 1990), la capacitat d'identificació o la identificabilitat (l'entitat ja és present al catàleg mental dels parlants) i la pressuposició d'existència. La diferència entre les dues interpretacions consisteix en la presència/absència de la restricció del domini de la referència del SN (HEIM 2011; SERES 2020). En el cas dels nominals genèrics, com en (ia), el domini no està restringit, mentre que hi ha restriccions contextuais i pragmàtiques per als nominals definits (ib) i (ic).

- (i) a. Els gossos borden.
- b. Els gossos dels meus veïns borden.
- c. Els gossos estan bordant.

te que inclou les seves característiques essencials (KRIFKA *et al.* 1995). A més, aquestes oracions no admeten cap ancoratge anafòric o espaciotemporal, o sigui, els contextos on la lectura definida podria aparèixer en rus, com a (22). En particular, l'oració de l'exemple (22) només es pot interpretar com a oració episòdica.

- (22) Sobaki edjat kosti na kuxne.
 gossos.NOM menjen ossos.ACC a cuina.PREP
 'Els gossos mengen / estan menjant els ossos / uns ossos a la cuina.'

Cal ressaltar que la lectura genèrica de l'objecte de les oracions caracteritzants també queda exclosa, perquè la genericitat en nominals plurals pressuposa la referència a la totalitat dels membres (prototípics/normals/rellevants) d'una classe (DECLERCK 1988, 1991; LACA 1990; PRASADA 2016, entre d'altres). D'aquesta manera, l'oració de (21), si el subjecte és genèric, s'interpreta com 'Tots els gossos (prototípics/normals/rellevants) mengen ossos'. Però una interpretació amb un objecte genèric, com ara 'Tots els gossos mengen tots els ossos', no tindria sentit.

Com es pot veure, els nominals plurals escarits en posició d'objecte en oracions caracteritzants tant en català com en rus no poden tenir ni lectura existencial, ni genèrica, ni definida. Per això, proposo que en aquests casos els nominals escarits són no-referencials (o tenen una referencialitat feble) i modifiquen el verb. No introdueixen cap referent, sinó que denoten una propietat (de tipus semàntic $\langle e, t \rangle$) (CARLSON 2003; AGUILAR-GUEVARA *et al.* 2014, entre d'altres). Es diferencien, doncs, dels nominals escarits amb la lectura existencial, que comporten la implicació de l'existència del referent.¹⁰

A l'apartat següent, analitzo les característiques dels nominals no-referencials.

10. La lectura existencial es pot representar lògicament amb la següent fórmula: ' $\exists x P(x)\exists x P(x)$ ', que es llegeix com 'hi ha un X que verifica la propietat P'.

3. LA REFERENCIALITAT FEBLE DELS OBJECTES PLURALS ESCARITS

Si l'objecte escarit plural de les oracions caracteritzants amb subjecte genèric no pot tenir lectura existencial (i no pot tenir la lectura definida o genèrica perquè no porta cap article), es podria analitzar com un cas de referencialitat feble (AGUILAR-GUEVARA *et al.* 2014) o absència de referencialitat. Aquest cas és similar al fenomen de (pseudo)incorporació. La pseudoincorporació és el terme que es fa servir quan un sintagma nominal no funciona com a argument del verb, sinó que modifica el predicat verbal;¹¹ el SN, doncs, no té cap referent i denota una propietat.

La incorporació i la pseudoincorporació són fenòmens diferents. Això és, els nominals incorporats normalment manquen de definitud obertament expressada, de nombre i de cas. En canvi, es considera que els nominals pseudoincorporats poden tenir més llibertat sintàctica, poden tenir el cas marcat o permeten alguna modificació, però no poden ser definits i són neutrals en el nombre gramatical (BORIK & GEHRKE 2015: 10). La pseudoincorporació també es pot entendre com a incorporació semàntica (i no necessàriament sintàctica) del nom al verb. En aquest sentit els nominals plurals escarits que trobem en les oracions caracteritzants són comparables amb els noms pseudo-incorporats. En català, aquests SNs no porten cap article o determinant per marcar la definitud, però tenen el nombre gramatical (plural) obertament marcat. En rus, els nominals escarits en posició d'objecte estan marcats per nombre i cas (l'acusatiu, ja que és l'objecte directe del verb).

VAN GEENHOVEN (1998) proposa que l'absència de determinant/article, o sigui, el fet que el nominal és escarit ja és una marca distintiva dels nominals semànticament incorporats. Aquest test no serviria per a les llengües sense article, perquè els nominals venen per defecte en forma escarida. A més, en les llengües amb article hi ha moltes construccions on els nominals escarits poden aparèixer sense ser incorporats (vegeu KRIFKA 2003, DAYAL 2011a, entre d'altres). En cata-

11. El terme *pseudo-incorporació* (angl. *pseudoincorporation*) va ser introduït per MASSAM (2001).

là, per exemple, els nominals escarits poden trobar-se en posició de subjecte postverbal amb els verbs inacusatius (23) o en construccions inacusatives locatives (24). En aquests casos els nominals escarits plurals tenen una lectura existencial.

(23) Arriben *avions*.

(24) En aquesta coral canten *nens*.

Per tant, es pot veure que només el fet de ser escarit no serveix com a test per a la incorporació semàntica. BORIK & GEHRKE (2015) proposen una llista de característiques de nominals (pseudo-) incorporats (vegeu també DAYAL 2011b): l'abast estret (angl. *narrow scope*) respecte a la negació o els operadors modals, la neutralitat de nombre (angl. *number neutrality*), algunes restriccions de modificació, la manca de suport d'anàfora pronominal, els efectes de l'activitat establerta (angl. *establishedness effects*). És important destacar que totes aquestes propietats són de caràcter semàntic i no necessàriament tenen repercussions sintàctiques. A continuació demostraré que algunes d'aquestes característiques dels nominals (pseudo)incorporats es troben en els nominals plurals escarits en posició d'objecte de les oracions caracteritzants.

Segons VAN GEENHOVEN (1998) els noms semànticament incorporats tenen abast estret, denoten una propietat i poden ser interpretats com a expressions de tipus semàntic $\langle\langle e, t \rangle\rangle$, $\langle e, t \rangle$. Es combinen amb el verb restringint la seva denotació, així que el verb és el nucli semàntic de la configuració incorporant. ESPINAL & MCNALLY (2011) destaquen que els nominals pseudoincorporats en català o castellà s'assemblen als arguments verbals però no impliquen cap *instanciació* dels individus,¹² per això no es poden analitzar com a referents d'entitats individuals (o sigui, són no-referencials).

Efectivament, els plurals escarits en posició d'objecte en català tenen l'abast estret.¹³ (25) només pot significar 'El llobarro menja cap mol·lusc', però no 'Hi ha mol·luscs que el llobarro no menja.'

12. En angl. *instantiation*, un procés pel qual es genera una ocurrència individual d'una classe d'objectes.

13. Vegeu ESPINAL & MCNALLY (2011) per a una discussió més extensa i una comparació dels trets de nominals escarits singulars i plurals en català i castellà.

(25) El llobarro no menja mol·luscs.

En una oració episòdica (amb un verb amb aspecte perfectiu i un ad-
junt circumstancial de lloc), però, el nom plural escarit pot tenir tant
abast ample com estret. És a dir, l'oració a (26) es pot interpretar com
'El Miquel no va menjar cap mol·lusc' i 'Hi havia mol·luscs però en
Miquel no en va menjar.'

(26) Ahir en Miquel no va menjar mol·luscs, només va menjar verdures.

Un altre tret dels nominals no-referencials és la neutralitat de nom-
bre. Tot i que la pluralitat està expressada morfofonològicament en
els nominals plurals en posició d'objecte, en les oracions caracterit-
zants és important destacar que el nombre pot ser interpretat com a
neutre —ni necessàriament plural ni singular.

En concret, l'oració «El llobarro menja mol·luscs i crustacis» seria
veritat, tot i que hi hagi alguns representants de la classe *llobarro* que
mai hagin menjat cap mol·lusc o crustaci. A més, aquesta oració no
afirma l'existència de mol·luscs o crustacis com a conseqüència lògica,
ni pressuposa la seva existència.

L'absència tant de la pressuposició com de la conseqüència lògica
de l'existència de l'objecte plural en aquest tipus d'oració fa possible
que seqüències com la següent no siguin contradiccions en les llen-
gües naturals:

(27) Els gats cacen ratolins. El Misto, com que és un gat, també caça
ratolins, però a casa no en tenim, de ratolins.

MARI *et al.* (2012: 64) expliquen l'acceptabilitat dels casos, com
l'exemplificat a (27), perquè el predicat expressa una habilitat genèrica
(o una disposició) que no requereix la *instanciació* dels individus en
posició d'argument intern d'aquest verb. Un representant de la classe
gat no ha de caçar cap ratolí en concret però té l'habilitat genèrica de
fer-ho. Aquestes dades demostren que els plurals escarits en posició
d'objecte es poden interpretar com a neutres respecte del nombre se-
màntic, malgrat tenir la forma plural.

Aquesta observació està en consonància amb la teoria de BORIK & ESPINAL (2012, 2015), segons la qual les expressions nominals escarides poden denotar tant propietats de classes ($\langle e^k, t \rangle$) si són $[_{NP}N]$, com propietats d'objectes ($\langle e^o, t \rangle$) o propietats de subclasses ($\langle e^{sk}, t \rangle$) si són $[_{NumP}Num[_{NP}N]]$. Els SNs escarits amb el nombre neutre, doncs, denoten propietats de classes i es conceben com a elements intensionals, sense extensió o referència a objectes individuals. Mentrestant, els nominals escarits amb el nombre semànticament interpretable tenen lectura existencial i poden introduir entitats individuals.¹⁴

Una altra evidència que confirma que els plurals escarits en oracions caracteritzants no introdueixen entitats individuals és la impossibilitat d'identificar-los amb pronoms personals en català. Els noms escarits en posició d'objecte només es poden substituir pel pronom partitiu *en* (28a) i no pel pronom personal (28b), cosa que també demostra l'absència de referència a entitats individuals, sinó a propietats.

- (28) a. Els gats cacen ratolins, però, per sort, no *en* tenim a casa.
 b. *Els gats cacen ratolins, però, per sort, no *els* tenim a casa.

En rus, però, la substitució pel pronom personal és possible:

- (29) Koški lovjat myšej, no, k ščastju, u nas
 gats.NOM cacen ratolins.ACC però per sort a nosaltres
 doma ix net.
 a.casa els.GEN no.
 'Els gats cacen ratolins, però, per sort, no en tenim a casa.'

Pel que fa a les oracions no-caracteritzants, els plurals escarits en posició d'objecte poden ser substituïts per un pronom personal, com està demostrat a (30) (ESPINAL & MCNALLY 2011: 95, ex. 16 c). Cal tornar a dir que en aquest cas el nominal escarit té una lectura existencial.

- (30) Avui porta braçalets. *Els* hi vam regalar l'any passat.

14. Agraïxo al revisor anònim l'ajuda per consolidar aquesta observació.

A més, és important notar que la interpretació de les oracions amb objecte plural escrit i, com a conseqüència, la interpretació del mateix nominal pot dependre del coneixement del món per part dels parlants. Si una activitat és estereotípica, establerta o institucionalitzada, l'oració tendeix a interpretar-se com a caracteritzant i l'objecte plural, consegüentment, com a no-referencial. No obstant això, si l'oració s'interpreta com l'expressió d'una activitat habitual, l'objecte més aviat tindrà una lectura existencial.¹⁵ En molts casos, aquesta restricció és difícil de capturar per la seva naturalesa pragmàtica. No és estrictament ni semàntica ni sintàctica. L'exemple de (31) pot interpretar-se com a frase caracteritzant, si tenim uns estereotips sobre els russos, el fred que fa al seu país i la vestimenta tradicional; però també com a no-caracteritzant, només generalitzant, si tenim en ment esdeveniments com portar un tipus de roba determinat.

(31) Els russos porten *abrics de pell*.

Així doncs, tenint en compte els fets lingüístics analitzats més amunt, es pot dir que els nominals escarits en posició d'objecte en les oracions caracteritzants tenen una referencialitat feble i no introdueixen cap entitat individual en el discurs, tenen un abast estret i demostren la neutralitat de nombre. En aquest aspecte, són similars als nominals (pseudo)incorporats. Cal insistir, però, que la interpretació d'aquests nominals està vinculada al context lingüístic i extralingüístic, com ara el coneixement del món que tenen els parlants, i no té efectes sintàctics.

4. PLURALS ESCARITS VS. PLURALS DEFINITS

Com hem vist a les seccions 2 i 3, la interpretació dels nominals plurals escarits en posició d'objecte depèn del tipus d'oració en què es

15. Vegeu també els treballs de MITHUN (1984), VAN GEENHOVEN (1998) i DAYAL (2011a) sobre l'expressió de l'activitat típica o establerta per una combinació de verb i nominal incorporat.

troben (caracteritzant o no-caracteritzant). Però hi ha un altre factor que s'ha de tenir en compte quan es tracta dels nominals escarits en català (i les altres llengües romàniques): el tipus de predicat. Així, hi ha un grup de verbs que no admeten nominals escarits: són els verbs psicològics de subjecte experimentador, com a (32). Aquests verbs expressen una relació psicològica/emocional entre dues entitats individuals: l'argument extern com a experimentador i l'argument intern com a meta-d'emoció (angl. *target-of-emotion*, PESETSKY 1995). Aquesta relació pressuposa l'existència de dues entitats individuals (COHEN & ERTESCHIK-SHIR 2002; FÁBREGAS & MARÍN 2015, entre d'altres), per això l'objecte ha de tenir una lectura específica¹⁶ (SERES & ESPINAL 2018, 2019)

- (32) a. La Maria odia *els cigarros*.
 b. *La Maria odia *cigarros*.

Entre les característiques que tenen els verbs psicològics com a classe lèxica és important destacar que no són agentius (LACA 1990) perquè expressen un estat emocional i el subjecte (l'experimentador) no pot controlar l'estat designat pel verb. En definitiva, els verbs psicològics no poden combinar-se amb els complements circumstancials, com ara *amb cura*, *deliberadament*, *amb premeditació*, *conscientment*, *sense voler*.

- (33) #La Maria odia els cigarros amb cura.

Segons LACA (1990: 40-42), l'absència d'agentivitat impedeix la selecció de les instàncies individuals en posició d'objecte, per això la referència es fa a la totalitat de les instàncies que pertanyen a la classe designada pel sintagma nominal. L'emoció expressada pel verb psicològic no pot ser dirigida a una part del conjunt de les entitats individuals. Al contrari, aquesta emoció va dirigida a tot el conjunt perquè l'experimentador no pot escollir deliberadament quines entitats li

16. Això vol dir que l'objecte pot ser definit o indefinit específic:
 (i) La Maria odia els/alguns/*uns gossos.

provoquen l'emoció. El rol temàtic d'experimentador es caracteritza, doncs, per una absència de volició i contrasta amb el rol d'agent, que es descriu com a involucrat de manera voluntària en l'esdeveniment o estat (DOWTY 1991: 572).

Es pot dir que la restricció sobre la interpretació i la forma dels objectes dels verbs psicològics, o sigui, la seva aparició amb l'article definit obligatori i la lectura genèrica o definida, prové de la naturalesa de la relació expressada pel verb: una relació psicològica entre un experimentador i una meta-d'emoció, els dos han d'existir i ser especificats. La lectura inclusiva (màxima) apareix com a conseqüència de la no-agentivitat del verb. L'emoció no pot ser dirigida a una part del conjunt dels individus i s'aplica a tot el conjunt. Aquesta totalitat vol dir la referència a la suma màxima dels individus i s'expressa per mitjans de l'article definit que és obligatori en els nominals en posició d'objecte d'aquests verbs.¹⁷

- (34) *a.* Odio els gossos.
b. Odio els gossos dels meus veïns.

La lectura genèrica apareix en absència de la localització espaciotemporal o de l'anaforicitat, és a dir, quan el domini de la referència no està restringit (34a). A l'altre cas (34b), l'objecte s'interpreta com a definit (específic) (SERES & ESPINAL 2018, 2019; SERES 2020).

Amb altres tipus de verb, o sigui, els verbs no-psicològics, l'objecte pot tenir diferents interpretacions pel que fa a l'agentivitat. La lectura no-agentiva del verb *i*, com a conseqüència, la interpretació màxima del seu objecte, apareix quan el subjecte no és animat, com està exemplificat en (35b), (36b) i (37b), o sigui, quan el subjecte no pot produir una acció deliberada. Si el verb s'interpreta com a no-agentiu, la selecció de les entitats a les quals s'aplica la predicació és impossible. La referència del nominal en posició d'objecte, doncs, és al conjunt màxim (a la suma màxima) d'individus, per això l'article definit

17. Convé ressaltar que la definitud s'entén com a maximalitat en plurals a partir dels treballs de SHARVY (1980), LINK (1983) i d'altres.

és obligatori.¹⁸ En aquest cas, un SN definit pot legitimar una referència genèrica indirecta a una classe d'individus.

- (35) a. En Joan mata *ratolins*.
 b. El cianur mata *els ratolins*.
 (36) a. La Maria blanqueja *peces de cotó*.
 b. El sol blanqueja *les peces de cotó*.
 (37) a. L'Anna perfora *pedres*.
 b. L'aigua que degota perfora *les pedres*.

Els exemples de (35)-(37) suggereixen que el canvi en l'agentivitat del verb pot influir la interpretació de l'objecte.¹⁹ Si el verb s'interpreta com a no-agentiu, s'afavoreix la lectura màxima (genèrica) del SN plural en posició d'objecte.

En rus, el contrast entre els objectes plurals definits i escarits no existeix en la morfosintaxi, però el contrast entre la lectura genèrica, que implica la totalitat o la inclusivitat, i la lectura existencial (o parcial), existeix. Per tant, l'oració de l'exemple (38a) es pot interpretar com a (38b), és a dir, amb una referència a tots els individus o a totes les subclasses representants d'una classe; i l'oració de (39a), no.

- (38) a. Maria obožæet *sobak*.
 Maria adora *gossos.ACC*
 'La Maria adora els gossos.'
 b. = Maria obožæet *vsex sobak*. /vse vidy *sobak*.

18. És important assenyalar que tot i que la diferència semàntica entre la lectura agentiva i no agentiva existeix en anglès, no té cap expressió en la morfosintaxi. L'anglès utilitza nominals escarits en tots dos casos.

- (i) John kills *mice*.
 John mata *ratolins*
 'En John mata *retolins*.'
 (ii) Cyanide kills *mice*.
 cianur mata *ratolins*
 'El cianur mata *els ratolins*.'

19. L'agentivitat del verb no és necessàriament l'únic factor. Un altre possible factor determinant, com fa notar el revisor anònim, pot estar relacionat amb la generalització de MACDONALD (2006, 2008a, 2008b) «que els plurals escarits indueixen en els predicats no estatus lectures de múltiples esdeveniments seqüencials que poden semblar estranys pragmàticament si entenem que el subjecte no és animat i que, per tant, no exerceix control sobre l'esdeveniment».

- Maria adora tots gossos.ACC /totes classes.ACC gossos.GEN
'La Maria adora tots els gossos. / totes les classes de gossos.'
- (39) a. Maria razvodit *sobak*.
Maria cria gossos.ACC
'La Maria cria gossos.'
- b. ≠ Maria razvodit *vsex sobak*. /*vse vidy sobak*.
Maria cria tots gossos.ACC / totes classes.ACC gossos.GEN
'La Maria cria tots els gossos. / totes les classes de gossos.'

En català, com en les altres llengües romàniques, el contrast entre la lectura genèrica i existencial, queda codificat a través de l'article definit o la seva absència (vegeu la traducció dels exemples 38a i 39a).

5. CONCLUSIONS

Com a resum, els nominals plurals escarits en posició d'objecte poden tenir les mateixes lectures en català i en rus. Quan apareixen en oracions episòdiques, s'interpreten com a existencials, és a dir, denoten algunes entitats no especificades. Però quan apareixen en les oracions caracteritzants no introdueixen cap referent i modifiquen el verb. En aquest cas, els nominals plurals escarits demostren uns efectes semànticopragmàtics que els fan similars als nominals pseudoincorporats o semànticament incorporats, com ara la lectura d'abast estret, la neutralitat de nombre, un suport limitat de l'anàfora pronominal, la percepció de l'activitat que involucra aquest objecte com a establerta/institucionalitzada.

En rus, una lectura definida o genèrica dels nominals plurals escarits tampoc queda exclosa. Apareix quan la referència es fa al conjunt màxim de les entitats en el context (la definitud) o al conjunt màxim dels representants d'una classe (la genericitat). En català, l'article definit és obligatori en aquests casos. Explico, a més, que la lectura màxima com a referència a tots els membres d'una classe pot aparèixer com a conseqüència de la manca d'agentivitat del verb. Els verbs no agentius impedeixen la selecció per part del subjecte de les entitats a les quals es dirigeix l'acció. És per això que els verbs psicològics (no agentius per defecte) admeten en català només objectes obertament definits, referents a la suma màxima de les entitats en qüestió.

BIBLIOGRAFIA

- AGUILAR-GUEVARA *et al.* (2014): Ana Aguilar-Guevara, Bert Le Bruyn, Joost Zwarts, «Advances in weak referentiality», *Weak referentiality*, A. Aguilar-Guevara, B. Le Bruyn i J. Zwarts (eds.), Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, ps. 1-16.
- BORIK & ESPINAL (2012): Olga Borik i M. Teresa Espinal, «On definite kinds», *Recherches linguistiques de Vincennes*, 41, ps. 123-146.
- BORIK & ESPINAL (2015): «Reference to kinds and to other generic expressions in Spanish: definiteness and number», *The Linguistic Review*, 32.2, ps. 167-225.
- BORIK & GEHRKE (2015): Olga Borik i Berit Gehrke, «An introduction to the syntax and semantics of pseudo-incorporation», dins O. Borik i B. Gehrke (eds.), *The syntax and semantics of pseudo-incorporation*, Leiden: BRILL, ps. 1-46.
- BRUCART (2002): Josep M. Brucart, «Els determinants», dins J. Solà, M.-R. Lloret, J. Mascaró i M. Pérez Saldanya (eds.), *Gramàtica del català contemporani*, Barcelona: Empúries: ps. 1435-1561.
- CARLSON (2003): Gregory Carlson, «Weak Indefinites», dins M. Coene i Y. D'hlust (eds.), *From NP to DP: The syntax and semantics of noun phrases*, Amsterdam: John Benjamins Publishing Company, 195-210.
- CHIERCHIA (1998): Gennaro Chierchia, «Reference to kinds across languages», *Natural Language Semantics*, 6.4, ps. 339-405.
- COHEN & ERTESCHIK-SHIR (2002): Ariel Cohen i Nomi Erteschik-Shir, «Topic, focus and the interpretation of bare plurals», *Natural Language Semantics*, 10.2, ps. 125-165.
- DAHL (1975): Östen Dahl, «On generics», dins E. Keenan (ed.), *Formal Semantics of Natural Language*, Cambridge: Cambridge University Press, ps. 99-111.
- DAYAL (2004): Veneeta Dayal, «Number marking and (in)definiteness in kind terms», *Linguistics and Philosophy*, 27.4, ps. 393-450.
- DAYAL (2011a): «Bare Noun Phrases», dins K. von Stechow, C. Maienborn i P. Portner (eds.), *Semantics: An International handbook of Natural Language Meaning*, Berlin, Boston: DeGruyter, ps. 1088-1109.

- DAYAL (2011*b*): «Hindo Pseudo-Incorporation», *Natural Language & Linguistic Theory*, 29.1, ps. 123-167.
- DAYAL (2017): «Determining (In)definiteness in the Absence of Articles», dins V. Hohaus, W. Rothe (eds.), *Proceedings of TripleA 3: Fieldwork Perspectives on the Semantics of African, Asian and Austronesian Languages*, Tübingen: Universitätsbibliothek Tübingen, Publikationssystem, ps. 85-99.
- DECLERCK (1988): Renaat Declerck, *Studies on Copular Sentences, Clefts and Pseudo-Clefts*, Berlín, Nova York: DeGruyter.
- DECLERCK (1991): «The origin of genericity», *Linguistics*, 29.1, ps. 79-102.
- DIESING (1992): Molly Diesing, *Indefinites*, Cambridge, Mass: MIT Press.
- DOBROVIE-SORIN & LACA (1996): Carmen Dobrovie-Sorin i Brenda Laca, *Generic Bare NPs*, Ms, Université de Paris, Université de Strasbourg.
- DOBROVIE-SORIN & LACA (2003): «Les noms sans déterminant dans les langues romanes», dins D. Godard (ed.), *Les langues romanes*, París: CNRS Editions, ps. 233-278.
- DOWTY (1991): David Dowty, «On the semantic content of the notion of Thematic Role», *Properties, Types and Meaning*, Dordrecht: Springer, ps. 66-129.
- DRYER (2013*a*): Matthew Dryer, «Definite articles», dins M. Dryer i M. Haspelmath (eds.), *The World Atlas of Language Structures Online*, Leipzig: Max Planck Institute for Evolutionary Anthropology. En línia a: <<http://wals.info/chapter/37>>
- DRYER (2013*b*): «Indefinite articles», dins M. Dryer i M. Haspelmath (eds.), *The World Atlas of Language Structures Online*, Leipzig: Max Planck Institute for Evolutionary Anthropology. En línia a: <<http://wals.info/chapter/38>>
- ENÇ (1991): Mürvet Enç, «The Semantics of Specificity», *Linguistic Inquiry*, 22.1, ps. 1-25.
- ESPINAL (2010): M. Teresa Espinal, «Bare nominals in Catalan and Spanish. Their structure and meaning», *Lingua*, 120.4, ps. 984-1009.

- ESPINAL & MCNALLY (2011): M. Teresa Espinal i Louise McNally, «Bare nominals and incorporating verbs in Spanish and Catalan», *Journal of Linguistics*, 47.1, ps. 87-128.
- FÁBREGAS & MARÍN (2015): Antonio Fábregas i Rafael Marín, «Deriving individual-level and stage-level psych verbs in Spanish», *The Linguistic Review*, 32.2, ps. 227-275.
- FODOR & SAG (1982): Janet Fodor i Ivan Sag, «Referential and quantificational indefinites», *Linguistics and Philosophy*, 5.3, ps. 355-398.
- GELMAN (2003): Susan Gelman, *The Essential Child*, Oxford: Oxford University Press.
- HEIM (1982): Irene Heim, *The semantics of definite and indefinite noun phrases* [tesi doctoral], University of Massachusetts.
- HEIM (2011): «Definiteness and indefiniteness», dins K. von Stechow, C. Maienborn, P. Portner (eds.), *Semantics: An International handbook of Natural Language Meaning*, Berlín, Boston: DeGruyter, ps. 1025-1058.
- KRATZER (1998): Angelika Kratzer, «Scope or pseudo-scope? Are there wide-scope indefinites?», dins S. Rothstein (ed.), *Events in Grammar*, Dordrecht: Kluwer, ps. 163- 196.
- KRIFKA (2003): Manfred Krifka, «Bare NPs: Kind-Referring, Indefinite, Both, or Neither?», *Semantics and Linguistic Theory*, 13, ps. 180-203.
- KRIFKA *et al.* (1995): Manfred Krifka, Francis Pelletier, Gregory Carlson, Alice Ter Meulen, Godehard Link i Gennaro Chierchia, «Genericity: An Introduction», dins G. Carlson i F. Pelletier (eds.), *The Generic Book*, Chicago: University of Chicago Press, ps. 1-124.
- LACA (1990): Brenda Laca, «Generic objects: Some more pieces of the puzzle», *Lingua*, 81.1, ps. 25-46.
- LINK (1983): Godehard Link, «The logical analysis of plural and mass terms: a lattice-theoretical approach», dins R. Bauerle, C. Schwarze i A. von Stechow (eds.), *Meaning, Use and Interpretation of Language*, Berlín: DeGruyter, ps. 358-382.
- LONGOBARDI (2001): Giuseppe Longobardi, «How comparative is semantics? A unified parametric theory of bare nouns and proper names», *Natural Language Semantics*, 9.4, ps. 335-369.

- MACDONALD (2006): *The syntax of inner aspect* [tesi doctoral], Stony Brook University.
- MACDONALD (2008a): «Domain of aspectual interpretation», *Linguistic Inquiry*, 39 (1), ps. 128-147.
- MACDONALD (2008b): *The syntactic nature of inner aspect. A minimalist perspective*, Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins.
- MAIER (2017): John Maier, «Ability, modality and genericity», *Philosophical Studies*, 175.2, ps. 411-428.
- MARI *et al.* (2012): Alda Mari, Claire Beyssade i Fabio Del Prete, «Introduction», dins A. Mari, C. Beyssade i F. Del Prete (eds.) *Genericity*, Oxford: Oxford University Press, ps. 1-92.
- MASSAM (2001): Diane Massam, «Pseudo noun incorporation in Niuean», *Natural Language and Linguistic Theory*, 19.1, ps. 153-197.
- MENÉNDEZ-BENITO (2012): Paula Menéndez-Benito, «On dispositional sentences», dins A. Mari, C. Beyssade i F. Del Prete (eds.), *Genericity*, Oxford: Oxford University Press, ps. 276-292.
- MITHUN (1984): Marianne Mithun, «The evolution of noun incorporation», *Language*, 60.4, ps. 227-275.
- MUELLER-REICHAU (2011): Olav Mueller-Reichau, *Sorting the World*, Berlín: DeGruyter.
- PESETSKY (1995): David Pesetsky, *Zero Syntax: Experiencers and Cascades*, Cambridge, MA: MIT Press.
- PRASADA (2016): Sandeep Prasada, «Mechanisms for Thinking about Kinds, Instances of Kinds, and Kinds of Kinds», *Core Knowledge and Conceptual Change*, Oxford: Oxford University Press, ps. 209-224.
- RIGAU (1988): Gemma Rigau, «Els predicats no verbals i l'efecte d'inespecificitat», *Estudi General*, 8, ps. 51-64.
- SERES (2020): Daria Seres, *The expression of genericity in languages with and without articles* [tesi doctoral], Universitat Autònoma de Barcelona.
- SERES & BORIK (2021): Daria Seres i Olga Borik, «Definiteness in the absence of uniqueness: the case of Russian», dins A. Blümel, J. Gajić, L. Geist, U. Junghanns, H. Pitsch (eds.), *Advances in Formal Slavic Linguistics 2018*, Berlin: Language Science Press, ps. 339-363.

- SERES & ESPINAL (2018): Daria Seres i M. Teresa Espinal, «Psychological verbs and their arguments», *Borealis - An International Journal of Hispanic Linguistics*, 7.1, ps. 27-44.
- SERES & ESPINAL (2019): «Internal arguments of psychological verbs and their interpretations», N. Pomino (ed.), *Proceedings of IX Nereus Workshop*, Konstanz: Universität Konstanz, ps. 91-107.
- SERES *et al.* (2019): Daria Seres, Joan Borràs-Comes, Olga Borik, «Interplay between position and interpretation: an experimental study of Russian bare plurals», *Revue Roumaine de Linguistique*, LXIV.2, ps. 163-177.
- SHARVY (1980): Richard Sharvy, «A More General Theory of Definite Descriptions», *The Philosophical Review*, 89.4, ps. 607-624.
- VAN GEENHOVEN (1998): Veerle Van Geenhoven, *Semantic Incorporation and Indefinite Descriptions: Semantic and Syntactic Aspects of Noun Incorporation in West Greenlandic*, Stanford: CSLI publications.